

In de filmwereld kan het soms gebeuren dat men op het laatste moment iemand zoekt om iets vast te leggen. Zo kwam ik terecht bij een collega. Zijn zus gaf toen Taichiles in het Leuvense en had een Taichimeester uitgenodigd van de States. Ze had dat graag op film. In de studio, na het opstellen van licht en dergelijke, gingen we aan de slag. De heer deed een zogenaamde vorm. Ik wist nog steeds niet wat het was. Het moment dat hij begon ging er iets door mijn lijf, mijn wezen. Ik had overal kippenvel. Het was een herkenning, een soort thuis komen. Ik had dit nog nooit meegemaakt. Mijn cellen wisten precies wat er gebeurde, een soort energie dat ze wel kenden maar ikzelf, mijn verstand, was nog helemaal onwetend. Het was mooi en ook krachtig, rustig en ook heel hevig, eenvoudig en ingewikkeld. Hoe kon men zo iets leren? Waar kon ik dat leren? Diezelfde week heb ik een klas gevonden in Antwerpen en ben stante pede begonnen met les te volgen. Ik begreep er nog altijd niets van. De dame die de les gaf was zelf niet zo heel bedreven in de Taichi maar heeft me toch op weg geholpen. Ze leerde me de vorm, die choreografie waar men nauwgezet de beweging en de houdingen behoort uit te voeren. Verder wijdde ze niet uit over de geheimen van de Taichi. Korte tijd later deed ik dan mijn eerste driedaagse. Eigenlijk mocht ik niet meedoen want ik kende de vorm nog niet. Maar toen is mijn lichaam een bepaalde verbinding beginnen maken met mijn bewustzijn. We werden meer en meer één en ik begon te begrijpen waar die Taichi over gaat. Veel zelfstudie, veel lezen, veel voelen, gefrustreerd geraken dat het niet snel genoeg ging (ik was nog jong) maar wel volharden en blijven ademen.

Nu lijkt het ver weg, dat begin. Alles lijkt nu zo evident. Maar er blijven nog vele raadsels op te lossen. Ik denk dat iedereen wel met een heel andere drijfveer eraan begint maar dat het ook altijd over hetzelfde gaat. Die harmonie die je kan proeven, beleven. Ja, het zijn. We zijn toch gewoon allemaal mensen op deze mooie planeet.